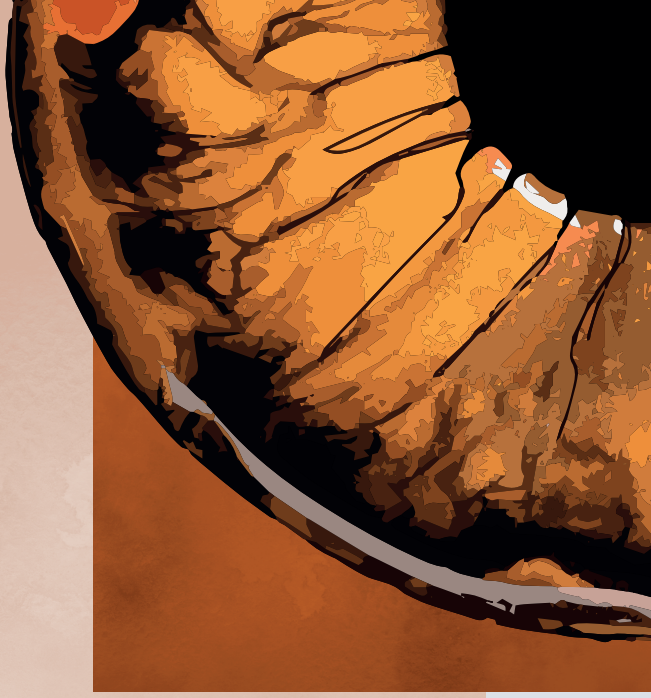

ELEMENTLER - 3

JOHN BOYNE

ÇİZGİLİ PİJAMALI ÇOCUK'UN YAZARINDAN

Ateş

DeLi

John Boyne

1971 yılında İrlanda'nın Dublin kentinde dünyaya gelen John Boyne, Dublin Trinity Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Yazarın 2006 yılında yayımladığı ve Nazi toplama kamp-ları gerçeğini iki çocuğun gözünden anlattığı romanı *Çizgili Pijamalı Çocuk*, Miramax tarafından sinemaya uyarlanarak pek çok ödül aldı. Tüm dünyada milyonlarca satan kitap İrlanda listelerinde 80 hafta bir numarada kalarak büyük bir rekora imza attı ve *New York Times*'in çok satanlar listesinin de zirvesine yükseldi. Yazarın yetişkinlere yönelik kitabı *Kalbin Görünmez Öfkeleri*, yirmi dile çevrilerek tüm dünyada okurların büyük ilgisini topladı. Yazar son olarak *Su*, *Toprak*, *Ateş* ve *Hava*'dan oluşan "Elementler" dörtlemesiyle insan psikolojisinin karanlık yanlarını ele alıyor.

Delidolu Yayınları'ndan Çıkan Kitapları:

Romanovlar'ın Son Evi (roman)
Asker Doğmayanlar (roman)
Gökyüzüne Uzanan Merdiven (roman)
Artık Hiçbir Yer Ev Değil (roman)
Yankı Odası (roman)
Kalbin Görünmez Öfkeleri (roman)
Elementler 1 - Su (roman)
Elementler 2 - Toprak (roman)
Elementler 3 - Ateş (roman)

Mert Doğruer

11 Aralık 1989'da Bursa'da doğdu. Bursa Anadolu Lisesi'nin ardından bir vakıf üniversitesinin uluslararası ilişkiler bölümünden mezun oldu. On bir yıllık kitap çevirmenliğinde Philip K. Dick, Jim Thompson, Robert Louis Stevenson, Charlie Kaufman, Leonard Gardner, George Orwell, Ray Bradbury, Diana Gabaldon, Tim Marshall, John Boyne ve Paul Lynch gibi yazarların eserlerini çevirdi; uzun yıllardır editörlük de yapıyor.

ELEMENTLER 3 - ATEŞ

© 2024, Tudem Yayın Grubu

1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2024, John Boyne

İlk baskı 2024 yılında, İngiltere’de *The Elements-3: Fire* adıyla Penguin Random House bünyesindeki Transworld Publishers’ın bir alt markası olan Doubleday tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları William Morris Endeavor Entertainment ile anlaşmalı olarak AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: John Boyne

TÜRKÇELEŞTİREN: Mert Doğruer

EDİTÖR: Seza Özdemir

DÜZELTİ: Ayşegül Utku Günaydın

KAPAK TASARIMI: Helinsu Cengiz

GRAFİK UYGULAMA: Aslı Kayalarlıoğulları Kurt

BASKI VE CİLT: Güngörler Matbaacılık Sanayi Tic. Ltd. Şti.

Saray Mahallesi 658. Cadde No:11 Kahramankazan/Ankara

Tel: 0312 394 28 82

Birinci Baskı: Ekim 2025 (1000 adet)

ISBN: 978-625-6084-08-7

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 49889

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez, çoğaltılamaz.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ’nin tescilli markasıdır.

delidolu.com.tr

JOHN BOYNE

ÇİZGİLİ PİJAMALI ÇOCUK'UN YAZARINDAN

ELEMENTLER - 3

Ateş

Deli

1

On iki yaşımdayken bir inşaat alanına diri diri gömülmüştüm.

O zamandan beri kapalı yerlerden ödüm kopar ve bunun sonuçlarından biri olarak da asansörlerden her zaman kaçınmaya çalışırım. Ama bu sabah, tamirciler hastanenin giriş ve birinci katı arasındaki merdiveni onardıklarından bana yanık merkezine asansörle çıkmaktan başka seçenek bırakmıyorlar. Yetmezmiş gibi, yalnız da değilim.

Asansörde köşede duran çocuk en fazla on dört yaşında, endişeli görünüyor, sağ ayağını ısrarcı bir ritimle yere vuruyor. Hâlimden bir yakınını ziyarete mi yoksa muayene olmaya mı geldiğini çıkarmaya çalışıyorum, ziyaretçi olduğuna karar veriyorum. Yanında babası olduğunu tahmin ettiğim, gıdısı çıkmış, kirli sakalı epey uzamış, kilolu bir adam var. Benimle göz göze geldiğinde bakışlarını bir süre kaçırmıyor, ardından gözlerini memelerime indiriyor. Hepimiz yukarı çıkarken adam bana dik dik bakmayı sürdürüyor, ardından gözleri yukarı dönüyor, suratımı süzüyor, fırsatı olsa benimle seks yapıp yapmayacağına karar vermiş gibi. Gözlerini çevirip esnediğinde titiz standartlarına tam olarak uymadığımı tahmin etmekle yetinebiliyorum.

Onlar dördüncü katta –nefrolojide– inerken ben altıncı kata devam ediyorum, kapılar nihayet açıldığında rahat bir nefes alıyorum, sırtım hafif bir ter boşalmasıyla gıdıklanıyor. Karşımda Louise Shaw duruyor, hem en kıdemli pratisyen hemşire hem de burada benim için arkadaş demeye en yakın kişi. Yanında ise alışılmadık bir tercih yaparak ekibimde üç aylık staj yapmayı seçen tıp öğrencisi Aaron Umber var. Aaron benim sorumluluğum altında ama geldiğinden beri onun varlığı beni nedense rahatsız ediyor. Nezaketinden hiç ödün vermez, hem özenle çalışır hem de hastalarımıza odaklanır, dolayısıyla ona böyle bir antipati duymak için hiçbir nedenim yok ama yine de zavallı çocuk ağzını ne zaman açsa bir bakmışım, onu tersliyorum.

Elindeki bir düzine kadar dosyayla birlikte, her sabah beni karşılarken verdiği karton kahve bardağı ve KitKat'ı nasıl beceriyorsa kontrol edebilen Louise, “Günaydın,” diyor. Yakınlarda emekli olacak ve yerini her kim alacaksa ihtiyaçlarıma bu kadar özen göstermeyebileceğinden kaygılanıyorum. “Geç mi yattın?”

“Yoo,” diyorum. “Neden sordun?”

“Yorgun görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim. İnsanın güne perişan göründüğünü duyarak başlaması her zaman çok hoştur.”

İrlanda aksanı belli olurken, “Perişan görünüyorsun demedim ki,” diyor. “Yorgun görünüyorsun dedim. Fark var arada.”

“Yani, aslında saat onda yattım,” diyorum ki bu doğru da, ama yalnız değildim, yani gösterdiğim yorgunluk emareleri belki de on-dandır. Benim insan değil de başka bir gezegenden gelen, pek de dostane olmayan bir ziyaretçi olmamdan kuşkulanyormuş gibi, o huzursuz edici bakışlarıyla izleyen Aaron’a dönüyorum. Bana âşık olabileceği aklıma geliyor bazen. Sonuçta daha otuz altı yaşındayım

ve medyanın sürekli söylediğine göre, bugünlerde onun yaşındaki genç adamlar kendilerinden yaşça büyük kadınlara arzu duyuyorlarmış. Ancak onun üstü olduğum gerçeğini bir yana bırakırsak bile hiç şansı yok çünkü zerre kadar tipim değil. İtici olduğundan da değil –hatta o tarzdan hoşlanıyorsanız gayet yakışıklı sayılır; tepede uzun bırakılıp yanları iyice kısaltılmış, koyu sarı saçları ve keskin bakışlı gri gözleri var– ama benden on üç yaş küçük. Yirmi üç yaşında biriyle en son ben de yirmi üç yaşımdayken birlikte oldum ve bir daha bunu yapmaya hiç niyetim yok.

“Sen ne düşünüyorsun, Aaron?” diye soruyorum. “Ben işi bitmiş, yaşlı bir cadaloz muyum?”

Sorumun dobralığıyla yanakları biraz kızarıırken, “İyi görünüyorsunuz Doktor Petrus,” diyor.

“İyiymiş yani, o kadar?”

“Hayır, harikasıdır. Yani...” Lafı yarım bırakıyor, bu sorgu biçiminden rahatsız olduğu açık. Herkesin sürekli İK’ya bildirilebilecek kadar hakaret içeren bir laf işitme ümidiyle yaşadığı çağdaş dünyanın iyi taraflarından biri de iş arkadaşları –özellikle de karşı cinsiyetlerden insanlar– arasındaki sohbetlerin profesyonel sınırlar içinde kalma eğilimi. Bu da bana uyuyor.

Louise, Aaron’a anaç bir gülüşle, “Sen bakma ona,” diye komut verdikten sonra bana dönüyor. Kollarındaki klasör yığını uzatarak, “Bunları istersin,” diye ekliyor. “Her zamankiler işte. Test sonuçları, ölçümler, yatılı hastalar falan.”

“Bunları masama koyuver, olur mu Aaron?” diyorum, kahveyle KitKat’ı alıyorum ve koridorda hızla ilerleyen Aaron’ı izliyorum. Spor ayakkabıları biraz eskimiş, boyu da uzun olduğu için üstüne uymayan doktor forması ayak bileklerini ortaya çıkarmış. Belki zamane modasıdır.

Çocuk beni duyamayacağı kadar uzaklaştığında, “Daha ne kadar işim var bununla?” diye soruyorum.

“Benimle ne kadar işin varsa onunla da o kadar,” diyor Louise. “Ama tabii, o gittikten sonra yerine bir başkası gelecek. Benim yerime de bir başkası. Hepimizin yeri dolar.”

“Senin gibi biri daha gelse iyi. Ama onun gibi...”

“Biraz nazik ol,” diyerek beni yalnızca onun cüret edebileceği şekilde azarlıyor. “Gözünü korkutuyorsun çocuğun, hepsi bu. Süper modeller gibisin ama cazgır kadınlar gibi konuşuyorsun, üstüne üstlük patronusun. Bu özellikler onun yaşındaki çocukları korkutmaya yetiyor.”

“Çocuk değil ki,” diyorum. “Koskoca adam. Fark var arada.”

Öğle yemeğinin ardından, aritmi sonucu baygınlık geçirip dairesini ısıtmakta kullandığı iki çubuklu elektrikli ısıtıcının üstüne düşünce vücudunda üçüncü derece yanıklar oluşan genç kadına uygulayacağım deri grefti üzerine birkaç ayrıntıyı konuşuyoruz. Sonra Aaron’ın beni içeride beklemediğini umarak odama doğru yürüyorum. Dualarım kabul olmuş çünkü ona emirler yağdırmadığımda nereye gidiyorsa oraya gidip ortadan kaybolmuş. Klasörleri masama öyle düzenli bırakmış ki sinirimi bozuyor, hatta sinirimin bozulması daha da sinirimi bozuyor. Çocuğun becerikliliğine bu kadar kızmam çok saçma.

Birkaç e-postanın icabına bakıyorum, acil görünen her şeye hızla, anlaşılır cevaplar yazıyorum. Birkaç aya Paris’te düzenlenecek bir konferansa, ölü donörlerden alınmış geçici greftler uygulanmasının etiği hakkında bir makale sunmam için davet edilmişim. Bir tıp dergisi, dermislerinin en üst iki katmanı hasar görmüş altmış beş yaşın üzerindeki hastalarda ödem görülme sıklığı üzerine bir makalenin düzeltisini yapmakla ilgilenip ilgilenmediğimi

sormuş. NHS'nin¹ günlük iki sterlin doksan dokuz peni civarı bir bütçeyle işlemlerini sağlamak için kendi birimimde daha kaç tane kesinti yapabileceğim üzerine konuşmaya davet edildiğim toplantının ayrıntıları da dâhil, hastane yönetimiyle ilgili çeşitli konular. Bir saat geçiyor ve on bir buçukta viziteye çıkacağımdan, ki o dakikalar hızla yaklaşıyor, elimi çantama atıp sigaramla çakmağımı alarak tekrar o korkutucu asansöre doğru gidiyorum, yolda yanından geçtiğim Aaron'a, döndüğümde bana katılmaya hazır olmasını söylüyorum.

İlk bir sabah ve her zamanki yerimde, yani tentenin gölgesinde durmaya niyetlenmiştim ama beş-altı metre ötede, hastane kurucusunun –on dokuzuncu yüzyılda köle ticareti yapmış ama bunu daha kimsenin çakozladığı yok, o yüzden şimdilik *yerinde* kalan– heykelinin yanındaki banka oturduğumda, önceden gördüğüm çocuğu fark ediyorum. Tek başına, dirsekleri dizlerinde, başı ellerinde yere bakıyor. Başımı çevirip sigaramı huzur içinde tütürmem ve öğleden sonraki ameliyata odaklanmam gerektiğini bilsem de ne zaman onun yaşındaki çocukları belirgin olarak acı çekerken, bariz kırılganlık emareleri gösterirken görsem kendime hâkim olamıyorum işte.

Ona yaklaşıırken, “Otursam sorun olur mu?” diye soruyorum, bir an irkilse de yukarı bakıp başını iki yana sallıyor. Koyu renk düz saçları kaşlarına kadar inmiş, Beatles üyelerinin uzun saçlı günlerindeki hâlini andırıyor biraz. Teni şükür ki sivilcesiz ama tırnaklarının manzarası korkunç. Dışleri yeni çıkan köpek yavruları, oyuncaklarını nasıl kemirirse, o da tırnaklarını öyle kemirmiş. Hatta ben otururken sol elini ağzına götürüp işaretparmağına zevkle saldırıyor ama ben eline nazıkçe vuruyorum. “Yapma öyle,” derken gülümsüyorum ki

1 *National Health System*; Birleşik Krallık'ın Ulusal Sağlık Hizmeti. [Ç.N.]

dırdırcının teki olmadığını anlasın. “Orada nasıl bakteriler taşıdığını asla bilemezsin.”

“Annem de öyle söylüyor,” diyor. “Sigaranın kanser yaptığını da söylüyor ama.”

Dönüp ona bakıyorum, kaşımı kaldırıyorum.

İlk fırtımı çekerken, “Çok hoş,” diyorum, sonra da dumanı ona doğru üflüyorum, çocuk eliyle havayı yelliyor. Çakmağın alevini birkaç saniye hareketsiz tutuyorum, mor-mavi ihtişamının keyfini çıkarıyorum, ardından kapağını sertçe kapatıyorum. Pakete uzanıp çocuğun olduğu tarafa doğru ikram ediyorum.

“On dört yaşındayım ben,” diyor, sesinde azarlama vurgusuyla. Ergenler ne zaman böyle tutucu oldu yahu? Ben onun yaşında olsam bir tane alırdım, ikinciye de kulak arkası yapardım.

“Sen söylemezsen ben de söylemem.”

“Yok, sağ ol,” diyor.

Biraz sessiz kalıyoruz, sonra çocuğun konuşamayacak kadar utangaç olduğu iyice anlaşılınca sazı elime alıyorum. Sorun da değil. Ben pediatri değilim ama onun yaşında çocuklarla nasıl konuşulacağını bilirim. Hayli tecrübem oldu.

“Seni daha önce asansörde görmüştüm, değil mi?” diye soruyorum. “Biraz üzgün görünüyordun. Yanındaki baban mıydı?”

“Evet.”

“Hasta mısın? Durduk yere sormuyorum. Doktorum ben. Burada çalışıyorum.”

“Yok, ben iyiyim,” diyor. “Arkadaşım hasta. Pek iyi değil durumu.”

“Arkadaşın kim?”

“Harry Cullimore. Tanıyor musun?”

Başımı iki yana sallıyorum, sigaramdan bir firt daha çekiyorum.

İsim çağrışım yapmıyor tabii, hastanede yüz seksen civarı yatak var ve ben yanık merkezi ve acil servisten nadiren dışarı çıkıyorum. Bana Harry'nin üç ay önce böbrek nakli geçirdiğini ama vücudunun organı reddettiğini, çocuğun şimdi yine diyalizde olduğunu, motosiklet kazası geçirecek ya da otobüs altında kalacak şanssız birini beklediğini anlatıyor. Beş gündür mesane enfeksiyonu kaynaklı komplikasyonlardan ötürü hastanede yatıyormuş, yakınlarda taburcu olacağına dair hiçbir işaret de yokmuş. "Mesane" sözcüğünü kullandığında yüzü kızarıyor, öteye bakıyor, çok şirin.

"Ziyarete gelerek iyi etmişsin," diyorum.

Omuz silkerek, "En yakın arkadaşım," diye yanıtlıyor. "Birlikte büyüdük."

Çocuk ağladı ağlayacak, çaresizliği bana da dokunuyor.

"Ya sen?" diye soruyorum. "Senin adın ne?"

"George," diyor.

"Soyadın?"

"George Eliot."

Şaka yapıp yapmadığından emin olamayıp gülüyorum.

"Ne?" diye soruyor.

"George Eliot mı?" diye soruyorum. "Cidden mi?"

"Ha evet," diyor, belli ki bu soruya muhatap olmaya alışkın. "Yazar olan. Biliyorum. Ama o kadındı, değil mi? Yani ben değilim tabii."

"Adın gerçekten bu mu?"

Başını sallıyor, ondan şüphe duymam için hiçbir sebep yok. Uyumaması tuhaf olurdu zaten.

"Eh, ben de Freya," diyorum, tokalaşmak için elimi uzatıyorum. Sıkıyor elimi ama böyle bir yetişkin âdetinden rahatsız olduğu da açık. Avucu terden nemlenmiş, elimi eteğime silerken belli etmemeye çalışıyorum. "Baban nerede peki? Gelip alacak mı seni?"

“Yok, işe gitmesi gerekti. Beni bıraktı sadece, Harry’ye de selam vermeye çıktı. Ben de biraz sonra otobüsle eve döneceğim. Sen böbrek hastalıklarında çalışmıyorsun, değil mi?”

“Yok,” diyorum. “Yanık merkezindeyim.”

“Yangınlarda yanan insanlara falan mı bakıyorsun yani?”

“Hem o hem de başka şeyler, evet.”

İnsanlara uzmanlığımdan bahsettiğimde sıkça yaptıkları gibi, o da yüzünü ekşitiyor. Hastalıklar başka mesele ama özellikle yanma sonucu oluşan kusurlar insanları rahatsız eder. Kurbanlara üzülmeler elbette ama şekil bozulmalarına tanıklık etmemeyi de tercih ederler.

“Doktorların ona söylemediği şeyler var mıdır?” diye soruyor. “Harry’ye yani. Bunu öğrenip bana söyleyebilir misin?”

“Üzgünüm, olmaz,” diyorum. “Onu yapamam.”

“Neden? O benim en yakın arkadaşım,” diye tekrar ediyor.

“Anlıyorum. Ama hasta gizliliğiyle ilgili kurallar var. Arkadaşınla kendin konuşman lazım. Veya annesiyle, babasıyla... Doktorlar ona ne dediyse söyler sana, eminim.”

Başını sallıyor. Tıp mesleğindeki hâkim etiği bilecek kadar dizi izlemiştir. Gözlerinin bacaklarıma doğru kaydığının farkındayım. Babası beni nasıl pervasızca dikizlediyse o da aynı, bu işte tecrübesi yok sadece. Dili ağzından dışarı çıkıyor ve şu an Harry’yi düşünmediğini biliyorum. Seks düşünüyor. Ama sonra ağlamaya başlayarak beni şaşırtıyor.

“Aaa,” diyorum, sigaramı spor ayakkabımın altında söndürüp yavaşlıyorum ona. “İyi misin?”

“Evet,” diyor, yanağındaki yaşları siliyor. “Kusura bakma. Şey...”

“Ne?”

“Ölmesini istemiyorum.”

Duygusallıktan çok etkilenmem ben. Hastalar ve aileleriyle ilgilenirken hissiz kalmayı, onlara ne tepeden bakan ne de sahte umutlar veren bir tarzda konuşmayı tercih ederim. Gerçeği söylerim, olumsuz teşhisleri sevimli biçimlerde anlatmayı reddederim. Yangınlarda zarar görmüş, derileri su toplamış, yüz hatları bozulmuş, sinir uçları kopmuş ya da katlanılmaz acılarla haykıran çocukların duygularıyla başa çıkmam gerektiğinde bunu hem aileleri ve bir hemşirenin –özellikle de Louise’in– hem de hastanenin çocuk terapistlerinden biri eşliğinde yaparım, iş bitene kadar da serinkanlılığımı ve profesyonelliğimi korurum. O yüzden George’un gözyaşları bende alışkın olmadığım ve dürüst olmam gerekirse pek de hoşuma gitmeyen bir empati yaratınca şaşırıyorum.

“Arkadaşının doktorları onun için ellerinden geleni yapıyorlardır, eminim,” diyorum.

“Çok insan böbrek yetmezliğinden ölüyor mu?” diye soruyor.

“Yani evet,” diye kabul ediyorum. “Ciddi bir hastalık. Ama çoğu, yaşlı insanlar. Arkadaşının vücudu genç ve sağlıklı, böyle bir avantajı var. Direnecektir.”

“Sağlıklı görünmüyor. Yüzü solgun, çok hâlsiz. Mesela şu anda yataktan kendi başına kalkamıyor bile.”

Onu rahatlatmak için söyleyebileceğim fazla bir şey yok. İşin doğrusu, Harry’nin vücudu bir böbreği reddettiye diğerini de büyük ihtimalle reddedecektir. Birden fazla nakil, olağanüstü bir travmaya yol açar ve çocuğunki gibi genç vücutlar böylesi bir zarara hazır değildir. Böbrek, işlevini göremeyince iş gören organlar da en sonunda durumu toparlayamayıp iflas etmeye başlayacaklardır. Tabii bunların hiçbirini George’a söylemiyorum. O teselli istiyor, profesyonel görüş değil.

“Arkadaşını bu kadar önemsemen güzel,” diyorum. “Çok tatlı bir şey.”

Bana bakmaktan özenle kaçınıyor. Ergen çocuklar, kızların veya kadınların önünde kırılğan görünmeyi asla istemez. Arkadaşlarıyla bizim hakkımızda konuşurken acımasız ve aşağılayıcı olabilirler, bizden kendi keyifleri için istifade edilecek veya üzerinde deney yapılacak vücutlardan çok da fazlası değilmişiz gibi bahsederler ama karşıcinsten birisiyle yalnız kaldıklarında, içlerindeki dehşet ve mutlak omurgasızlıkları ortaya çıkar. Her biri birer canavar, nezaketten tamamen yoksunlar.

“Bazen senin ve Harry’nin yaşındaki insanlara bakmam gerekiyor,” diyorum, elimi onun elinin üstüne hafifçe koyarken onu ürkütmek istemiyorum. Teni inanılmaz yumuşak. “Ve hepsi de onlarla ilgilenen insanlar olduğunu bildiklerinde kendilerini daha iyi hissediyor. Sen şu anda başka arkadaşlarıyla takılabildirdin, keyfine bakabilirdin. Ama öyle yapmadın, buradasın. Harry senin gibi bir arkadaş olduğu için şanslı.”

Ona sormak istediğim bir şey var ama bu sabah kalktığımda bu soruyu bir daha kimseye sormayacağıma dair kendime söz verdim. Bu yemini birkaç saat içinde bozmak, hiç irade gücüm olmadığını gösterir. O yüzden saatime şöyle bir bakıp ayağa kalkmakla yetiniyorum. Gitmem lazım. Viziteler.

“Kendine iyi bak George Eliot,” diyorum. Ona sırtımı dönüp uzaklaşırken gözlerinin beni takip ettiğini hissediyorum. Üzülmüş, arkadaşının sağlığından endişe duyuyor ama nihayetinde on dört yaşında bir çocuk ve hormonları, uyanık olduğu her ânı etkiliyor. Önümde beni tekrar içeri alacak kayan kapılar var; yürümeye devam et, geç git şu kapılardan, asansöre dön, çocuğu da bırak, işine gücüne baksın, diyorum kendime.

Ama o anda aklıma Arthur ile Pascoe geliyor, Cornwall kıyı şeridindeki mağaralar, ölümün ucundan döndüğüm gece geliyor ve savunmasız kalıyorum. Duruyorum, bir an yere bakıyorum, sonra gözlerimi kapatıyorum, durumu kabullenip kendimi salıvererek iç geçiriyorum. Gözlerimi tekrar açıp geri döndüğümde, George dik dik bakarken yakalandığı için utanç içinde gözlerini kaçırıyor ama ben ona doğru yürüyorum.

Korkacak hiçbir şeyi yok. Aksine, korkması gereken benim.

Sonuçta, yanık merkezindeki bir doktor, ateşle oynamaması gerektiğini bilir.

JOHN BOYNE

ELEMENTLER - 3

Ateş

Bir çocuğun canını yakan herkes bütün haklarını kaybetmeli bence.

Yanıklar ve deri nakli konusunda uzman Dr. Freya Petrus işinde çok başarılı bir doktordur ama aynı zamanda zor bir kişiliktir. Zenginliğin ve konforun tadını çıkarmayı severken kimseyi umursamadan, sadece kendi isteklerine göre yaşamayı tercih eder fakat bazı şeyler pahasına... Çünkü onunkisi karanlığın üstüne kurulu bir hayat.

Peki on iki yaşındayken annesinin yanında geçirdiği o yaz, Freya'nın hayatını nasıl şekillendirdi? O karanlık günlerden sonra yürüyüp yoluna devam etse bile yaşadıklarını ardında bırakabildi mi? İçinde büyüdüğü toplumun bir parçası olarak, bugün yaptıkları, başına gelenlerin mi sonucu, yoksa bugün bir yetişkin olarak her halükârda kendi eylemlerinden mi sorumlu?

John Boyne, bizi insan olmanın karanlık yanlarına doğru psikolojik bir yolculuğa çıkardığı "Elementler" serisinin üçüncü halkası Ateş'te, asırlardır merak edilen soruyu bu kez ürpertici, rahatsız edici ve kışkırtıcı bir ateş çemberiyle soruyor: Yetiştirilme mi, yoksa doğuştan mı?

Türkçeleştiren: Mert Doğruer

delidolu.com.tr

delidolukitap

Delidolu Yayınları

ISBN: 978-625-6084-08-7

9 786256 084087